

Har vi overskredet retsstatsprincippet? International Fredskoalition møde #120 den 19. september 2025

Efter introduktionen af ordstyrer Anastasia Battle:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle. Vi befinder os i en utrolig situation, hvor der sker tektoniske forandringer; vi ser sammenbruddet af den internationale orden og fremkomsten af nye strukturer, som er helt ufattelige.

Mens angrebet på Gaza City fortsætter, truer det umiddelbart livet for mellem 600.000 og 1 million palæstinensere, der drives ud i intetheden, fordi de ikke har noget sted at tage hen. Mange af dem er nu alt for svage til overhovedet at forsøge at flygte. I går blev der igen nedlagt veto af USA mod endnu en FN-resolution, der krævede øjeblikkelig våbenhvile, frigivelse af gidslerne og ubegrænset levering af humanitær hjælp. Fjorten nationer stemte for, men det er klart, at USA's veto betyder, at den ikke bliver gennemført. Det er sjette gang siden 7. oktober 2023, at dette er sket. Den algeriske ambassadør ved FN, Bendjama, kom med en meget lidenskabelig reaktion og sagde, at Israel gør alt dette, mens hele verden ser på. Hvad er resultatet for verdenssamfundet?

Det store spørgsmål er, i betragtning af at FN's Generalforsamling allerede er begyndt – statscheferne mødes fra mandag – om der vil være et land, der vil tage initiativ til FN-resolution 377, hvorved der kunne afholdes en afstemning, hvis beslutningsmagten blev flyttet fra FN's Sikkerhedsråd til FN's Generalforsamling. Man har forsøgt at

finde ud af, om der er planer om at fremsætte denne resolution. Der er mange grupper, der arbejder for dette, men det store spørgsmål er, om der vil være et land, der tager føringen? Og vil der være et flertal på to tredjedele, hvis det overhovedet bliver fremsat? At dette er presserende, kan man se af, at Israel heller ikke overholdt den etårige frist, der udløb i går, hvor FN's Generalforsamling for et år siden med et flertal på mere end to tredjedele havde stemt for, at Israel skulle afslutte besættelsen af alle palæstinensiske områder. Israel ignorerer simpelthen dette. For et par dage siden kom rapporten fra den Uafhængige Internationale Undersøgelseskommision om de Besatte Palæstinensiske Områder, hvor det fastslås, at alle krav om et igangværende folkemord og krigsforbrydelser begået af Israel er uomtvistelige. Den sydafrikanske regering udsendte en erklæring, hvor den sagde, at dette er en bekræftelse af, at de bragte sagen for Den Internationale Domstol, og at de føler sig forsinket retfærdiggjort for at have gjort det.

En af ministrene i Netanyahus regering, Smotrich, deltog i et topmøde om byfornyelse, hvor han lovede investorerne, at Gaza ville blive en rigtig ejendoms-bonanza. Han sagde, at nedrivningsfasen allerede er afsluttet, og at nedrivning er den første fase i byfornyelsen; nu kan genopbygningen begynde. Dette er naturligvis det yderste udtryk for kynisme i lyset af, at mere end 65.000 mennesker med sikkerhed har været dræbt; ifølge andre skøn er over 250.000 mennesker på den ene eller anden måde omkommet. Den israelske avis *Ha'aretz* skrev, at det faktum, at Smotrich nævnte, at Gaza ville blive en stor guldgrube, viser kløften mellem den officielle linje om, hvad det hele handler om – nemlig at eliminere Hamas, befri gidslerne osv. – og ambitionerne bag kulisserne, og hvad hensigten er hos dem, der begår disse forbrydelser.

Som vi har diskuteret mange gange, er det strategiske system ved at gå i opløsning. Der kunne nævnes mange aspekter, men der er sket en helt ny, stor tektonisk forandring. Det er det

faktum, at premierminister Sharif fra Pakistan og kronprins Mohamed bin Salman fra Saudi-Arabien den 17. september indgik en gensidig strategisk aftale. Atommagten Pakistan er nu allieret med Saudi-Arabien og giver dem en atomparaply. Selvom dette ikke er en fuldstændig overraskelse, i betragtning af at disse to lande har haft tætte militære bånd i mange år, er det helt klart en stor ændring i situationen. For det er åbenbart, at de amerikanske allierede i regionen ikke længere føler sig sikre på grund af manglende amerikansk beskyttelse, hvilket var den konklusion, de åbenbart drog af Israels angreb på Qatar. På trods af at den største amerikanske militærbase i verden ligger i Qatar, blev der ikke gjort noget for at beskytte Qatar, som generelt betegnes som en af USA's nærmeste allierede i regionen. Ali Larijani, den iranske sekretær for det Øverste Nationale Sikkerhedsråd, besøgte Saudi-Arabien. Det er vigtigt, fordi de forskellige lande naturligvis skal informeres om konsekvenserne af en sådan dramatisk ny ændring. I betragtning af at Kina tidligere har mæglet i forholdet mellem Iran og Saudi-Arabien, er tidligere konflikter allerede blevet afværget. Det er derfor vigtigt, at Iran er i dialog med Saudi-Arabien om dette spørgsmål. Desuden lykønskede den egyptiske udenrigsminister Abdelatty både Pakistan og Saudi-Arabien med etableringen af denne nye pagt. Og Tyrkiet og Egypten gennemførte for første gang i 13 år fælles militærøvelser. Dette skete efter en afkøling af forholdet i den periode. Desuden har Tyrkiet og Egypten begge en lignende holdning til Israels aggression, ikke kun i Gaza, men også i Syrien, hvor Tyrkiet i særdeleshed har beskyldt Israel for at forsøge at føre en ekspansionistisk politik i hele regionen.

Det betyder, at Pakistans atomare paraply nu potentielt dækker alle arabiske lande, fordi de allerede har sagt, at døren er åben; flere lande kan tilslutte sig, og det vil de sandsynligvis også gøre. Det vil betyde, at som professor Ted Postol sagde, har man to ikke-erklærede atommagter i regionen – Israel og Iran – men nu har man også en atomparaply fra Pakistan over Saudi-Arabien og sandsynligvis snart alle de

arabiske stater. Forhåbentlig vil dette bidrage til stabiliteten i regionen, men det viser virkelig den fuldstændige omgruppering, hvorved den gamle orden klart ikke længere fungerer.

Det, der sker i Gaza, har naturligvis utrolige konsekvenser andre steder. I går afholdt en gruppe advokater i Berlin, bistået af European Legal Support Center og Palestinian Institute for Public Diplomacy, en pressekonference. De fremlagde over 100 sider med anklager om medvirken og hjælp til Israel til at begå folkedrab, krigsforbrydelser osv. med henvisning til Folkedrabskonventionen og Konventionen om Krigsforbrydelser. De anklagede den tidligere kansler Scholz, Baerbock, Habeck, Merz, Pistorius, Wadephul, Reiche og direktørerne for de tyske våbenfirmaer, der leverede store våben til Israel, på trods af at disse anklager allerede var fremsat. Første gang samme advokatgruppe fremsatte sådanne anklager, blev de afvist af retten som irrelevante osv. Men jeg tror, at det kan blive anderledes denne gang, fordi der var den officielle FN-kommissionsrapport, som fastslog, at der er tale om folkemord. Og den tidligere leder af München-sikkerhedskonferencen, Heusgen, der tidligere var rådgiver for Merkel og også tidligere tysk ambassadør ved FN, havde skrevet i en artikel i *Berliner Zeitung*, at han mener, at dette skal tages alvorligt, og at det ville være ødelæggende, hvis Tyskland blev dømt. Jeg tror, at dette nu hænger i luften.

Der er også artikler i de alternative medier, der siger, at Merz sidder i et glashus, når han i et interview med OneTV den 2. september tre gange kaldte præsident Putin en krigsforbryder, og sagde at Putin muligvis er den værste krigsforbryder i vores tid. Og man ved, hvor stor ekspertisen er i at håndtere sådanne krigsforbrydere; at der ikke er plads til generøsitet. Så denne avis, *Manova News*, siger, at Merz sidder i et glashus, når han siger dette. Vi bør også være opmærksomme på, at de tyske forberedelser til en militær konfrontation med Rusland forløber med fuld fart i henhold til

Operational Plan Germany, som forsøger at forberede Tyskland på at blive det centrale knudepunkt for den kommende NATO-krig med Rusland. Det sker måske ikke om 2-5 år, som de altid hævder, men i betragtning af at Peskov og andre russiske embedsmænd har sagt, at NATO allerede er i krig med Rusland, bør dette få alle til at være på tærne og være fuldstændig oprørte, for denne fare er meget overhængende. Hvis der er disse amerikanske mellemdistancemissiler, der opstilles i begyndelsen af 2026, bliver det naturligvis en akut situation, for det er missiler med atomar kapacitet. Hvordan skulle Rusland vide, om de er udstyret med atomvåben eller ej, når de er i stand til at have sådan et våbenarsenal?

Nu må jeg desværre også kommentere præsident Trumps andet statsbesøg i Storbritannien, som ifølge Trump var utroligt. Han er den eneste statsleder, der har haft denne ære for anden gang, men set ud fra et historisk perspektiv var det en fuldstændig vederstyggelighed. Jeg bør indlede mine kommentarer med at sige, at Den amerikanske Frihedskrig blev udkæmpet mod selve ideen om adel og monarkier, og at der er mennesker, som er overlegne i forhold til andre på grund af deres slægtslinje. Tilsyneladende har præsident Trump, der ellers altid er stolt af at tale om det amerikanske system og dette og hint, glemt, hvad Den amerikanske Frihedskrig handlede om. I sin tale ved dette taffel, der var en ganske operetteagtig forestilling, sad dronning Camilla med sin lille krone, og prinsesse Kate havde også en lille krone; det lignede scenen i en operette, der slet ikke passede til det 21. århundrede. Men de sad ned. Præsident Trump sagde i sin tale, at tænkere som Hobbes, Locke, Adam Smith, Newton og nogle andre repræsenterer de højeste præstationer, som menneskeheden har frembragt i Kongeriget. Derefter sagde han, at det Britiske Imperium har opnået utrolige resultater ved at lægge grundlaget for lov, frihed og ytringsfrihed, og at kong Charles løftede de fattige, tog sig af landmændene, sårede veteraner og så videre. Nu vil jeg ikke engang kommentere det, for det Britiske Imperiums rolle i imperialismen,

kolonialismen og i at anstifte mange krige er velkendt for de fleste mennesker, men tilsyneladende ikke for præsident Trump. Desværre er det en svaghed, som jeg kun kan sige er utrolig for en amerikansk præsident, at han ved 250-årsdagen for Den amerikanske Frihedskrig næste år er så uvidende om historien. Han syntes også at invitere kong Charles til et gensynsbesøg i USA. Man kan kun håbe, at der er nogle patrioter i Amerika, der kan overbevise ham om ikke at gøre det i tide.

Vi skal huske, at bag alle disse udviklinger ligger det faktum, at vi sidder på en vulkan. Årsagen til, at nogle kredse i Vesten er så fast besluttet på at begrænse og endda ødelægge den Globale Majoritets bestræbelser på at opbygge et nyt system, skyldes, at det vestlige finanssystem er håbløst bankerot, som min afdøde mand Lyndon LaRouche tidligt og ofte påpegede. Men nu har selv Christine Lagarde, chefen for Den Europæiske Centralbank, bekræftet det, som Lyndon LaRouche lagde frem med sin tredobbelte kurvefunktion, hvor han viste de forskellige kurver, hvorved de finansielle aggregater og monetære aggregater bevæger sig hyperbolsk opad, og produktionen i den fysiske økonomi hyperbolsk nedad. Der er et bestemt punkt, hvor disse to monetære og finansielle aggregater krydser hinanden, og man har et sammenbrud af systemet. Lagarde sagde, at hun er bekymret for netop det, at rollen og størrelsen af de ikke-banker – investeringsfonde, hedgefonde, værdipapirsmidler, forsikringsselskaber og forskellige andre sådanne instrumenter – er gået fra 140 % af BNP til nu 400 % af BNP. Ikke-bankerne udgør nu 60 % af den europæiske finansielle sektor, og det inklusive den nye rolle, som stablecoins (digitale valutaer –red.) spiller, udgør en trussel mod stabiliteten i hele det finansielle system. Det betyder altså, at det anker for stabilitet, som præsident Xi Jinping har kastet ud med sine fire globale initiativer, bør betragtes af Vesten som en måde at overveje en ordnet reorganisering af det finansielle system, før det er for sent.

Jeg vil slutte mine bemærkninger her, men jeg mener, at de

udviklinger, jeg har berørt, er tilstrækkelige til, at vi mobiliserer os mere for at skabe den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser på kloden. Og som er i fuld overensstemmelse med præsident Xi Jinpings Globale Ledelsesinitiativ. Jeg mener, at vi virkelig bør overveje, hvordan vi kan få denne nye arkitektur på bordet, inden det er for sent.

Det var, hvad jeg ville sige i begyndelsen.

Bemærkninger under diskussionen

[For det første] Jeg mener, at princippet om alliancefrihed nu står helt centralt—og det er udmærket. Selve idéen om blokdannelse—at man behøver en fjende, at man skal forsvare sine interesser mod en anden blok—var medvirkende årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede. Jeg mener, vi bør foreslå præsident Trump til Nobels fredspris, fordi han, måske uden at have tilsigtet det, styrker princippet om alliancefrihed; resultatet er under alle omstændigheder frugtbart. [For eksempel kom Kina og Indien tættere på hinanden som reaktion på Trumps toldpolitik. – red.] Jeg kan kun gentage, at det værste, der kunne ske i Vesten, er, hvis nogle krigsmagere nu siger: “Vi må knuse dette Globale Flertal.” Det bliver stadig mere urealistisk. At Pakistan nu er med i BRIKS og i SCO—og udvider sin atomare paraply til, hvad der snart kan omfatte hele den arabiske verden og måske den islamiske verden bredere—understreger blot, at verdenssituationen har ændret sig. Det eneste fornuftige for de vestlige lande er at sige: “Vi stopper konfrontationen og vælger samarbejde.” Jeg håber, vurderingen fra visse russiske kommentatorer—herunder udenrigsminister Lavrov; måske var det i virkeligheden Lukyanov—om at den nuværende vestlige ledelse er ude af stand til en sådan tilpasning, ikke holder stik. Vi skal ikke vente på en ny generation; jeg håber, at vi i tide kan skabe et rimeligt skifte mod samarbejde.

[Som svar på et spørgsmål om, hvorfor begge FN-domstole var så langsomme til at konkludere det åbenlyse-folkedrab?] Det ved jeg ikke med sikkerhed. Domstole er normalt ekstremt grundige i deres vurderinger og følger deres egen indre logik. Når man studerer retsvidenskab, studerer man nærmest en hel geometri; taler man med jurister på deres eget fagsprog, kan de være vanskelige at følge. Der er et åbenlyst behov for at etablere et sammenhængende retsgrundlag og derefter holde sig strengt til dets "geometrier". Når det er sagt, er det efter min opfattelse helt utilfredsstillende. Hele FN-systemet—som de to domstole er del af—trænger til reform. Det havde måske en særlig funktion i den umiddelbare efterkrigstid, og der foregår stadig vigtige diskussioner: Skal FN's Sikkerhedsråd indgå i reformen eller ej? Der findes vægtige argumenter på flere sider. Men én ting er klar: FN er uerstatteligt—det er det eneste organ, der kan repræsentere verdens nationer—og FN-Pagten må forblive det ufravigelige grundlag. Ud over dette er den åbenlyse underrepræsentation af det Globale Syd formentlig det mest presserende spørgsmål; at rette op på det kunne også afhjælpe den problematik, du nævner. Der bør findes en hasteprocedure, så det ikke tager år at træffe afgørelser om konstateringer af igangværende folkedrab. Men det hører hjemme i en akut, overordnet reform af FN.

[Om sammenbrud i efterretningsdeling og sikkerhed] Hele systemet er i uføre. Der har længe været tale om demokrati og frihedsrettigheder, men vi ser dem blive afmonteret for øjnene af os. Jeg var oprigtigt glad, da J.D. Vance på Münchens Sikkerhedskonference revsede europæerne for at svigte ytringsfriheden og for ikke at tillade egentlig opposition. Men ser man på USA i dag, hvor populære tv-værter aflyses eller opsiges, fordi de fremsætter kritik af regeringen, så er First Amendment i realiteten under pres. Det er blot et andet udtryk for den samme udvikling. Der er et legitimt sikkerhedsbehov—måske endda midlertidigt også militært—men uden gensidig tillid mellem landene, baseret på, at man forholder sig til det bedste i hinanden, vil det ikke fungere.

Man kan ikke løse problemet med flere love og dekretpolitikker; der skal ske en genopbygning af statskunst mellem nationer. Det var hensigten med Schiller Instituttet, da jeg stiftede det for 41 år siden: at gå imod en udenrigspolitik reduceret til kup, indblanding, destabilisering og—hvad vi i dag kalder—farverevolutioner. Vi må genoprette et begreb om udenrigsrelationer, hvor hver nation relaterer til det bedste hos den anden.

Når vi forholder os til USA, bør vi ikke låses fast i fortællingen om “de onde yankier”, men række ud til Benjamin Franklin, Lincoln, John Quincy Adams, Kennedy, Franklin D. Roosevelt. Og tilsvarende over for andre lande: fremhæv ikke det værste, men byg venskab og tillid på deres bedste traditioner. Ellers undslipper vi aldrig jungleloven. Lige nu lever vi i en tid, hvor alle synes at stå mod alle. Derfor gav jeg bevidst titlen på vores nylige Berlin-konference som et svar til Hobbes/Locke og sentensen homo homini lupus: “Mennesket er ikke mennesket en ulv!” Vi bør være mennesker for hinanden. Det er en del af den civilisatoriske krise i Vesten, der må overvindes.

[Om at USA tilslutter sig BRIKS] Det håb deler jeg. Mange vil mene, at det er umuligt og strider mod America First. Men i sine bedre øjeblikke antyder præsident Trump, at det ikke er helt udelukket. Når det er sagt, har han også vist, at han kan skifte kurs flere gange dagligt, så jeg ville ikke lægge alle æg i den kurv. Vi behøver folkelig mobilisering og menneske-til-menneske-dialog. Jeg ved, at mange amerikanske embedsmænd har positive personlige relationer til præsident Xi Jinping—tænk på Iowa, hvor borgmestre og andre valgte værter tog imod Xi, da han som yngre besøgte USA; også blandt landmænd er relationerne gode. Den slags direkte dialog skaber grobund for samarbejde. Kun når man kender den anden og dennes kultur, opstår det nødvendige fundament.

Vi står ved en skillelinje i historien: Enten lykkes det at få USA og de europæiske lande til at samarbejde med BRIKS, SCO,

det Globale Syd og det Globale Flertal—eller også bevæger vi os mod en tredje verdenskrig. Overvej det nøje, og hvis I er enige, så tilslut jer mobiliseringen. Schiller Instituttet har fremlagt en erklæring, som vi behøver mange underskrifter på—og omfattende debat. Skriv under, spred den vidt og bredt, og hjælp med at overbevise folk om, at dét er vejen ud af vores problemer.

Afsluttende bemærkninger

Et par ord om tolerance og dialog. Det afgørende er at anerkende forskellen mellem demokrati og sandhed. Som Platon og Thukydide bemærkede, kan demokratiets bagside være tyranni; et "rent" demokrati alene fungerer ikke. Man må holde dialogen åben og udvise tolerance og respekt for den andens synspunkter—ellers bliver dialog umulig. Man skal forstå den andens grundantagelser; men man skal også søge et højere princip, som rækker ud over meningsforskellene. Det er Sokrates' særlige styrke—den skabende fornufts evne til at begrebsliggøre det sande princip over de skiftende meninger. Den sokratiske dialog er i vidt omfang gået tabt; vi må vinde den tilbage.

Jeg vil slutte med en opfordring til handling: flere aktiviteter, flere demonstrationer, mere mobilisering for at standse dette folkedrab. Vi har nu stærke argumenter i kraft af FN-kommissionens faktarapport. Den kan ikke bortforklares—det er menneskehedens højeste autoritet, der har draget sine konklusioner. Den overordnede situation er stadig usikker. "Coalition of the Willing", Europa-Kommissionens linje, Rearm Europe—og udtalelserne fra von der Leyen—peger den forkerte vej. Vi må mobilisere for samarbejde mellem alle nationer.

Derfor bliver 3. oktober en vigtig dag i Tyskland: Den forenede fredsbevægelse kalder til stor demonstration i Berlin og parallelt i Stuttgart. Jeg vil gerne føje IPC's stemme og styrke til denne indsats. Hjælp med at organisere så bredt som

muligt. Vi behøver hundredtusinder, måske millioner, på gaden. Husk, Berlinmurens fald blev muliggjort af omkring 2 millioner mennesker i DDR's gader. Med den størrelsesorden må regeringer lytte.

Så: Er du i Tyskland, så tag til Berlin eller Stuttgart. Internationalt? Arrangér parallelle demonstrationer eller i det mindste vagter/lysmarkeringer. Vi skal mobilisere langt flere end hidtil. Det er min appel til jer alle.